

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V., a. s.,** zast. JUDr. Jaroslavem Holoušem, advokátem se sídlem Jeseník, Dukelská 456, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy,** se sídlem Praha 1, nábř. Ludvíka Svobody 12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policejního prezidia ČR, Ředitelství služby dopravní policie ze dne 10. 11. 2000, č. j. PPR-2067/RDP-2000, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2004, č. j. 3 Ca 11/2003 - 20,

takto:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2004, č. j. 3 Ca 11/2003 - 20, **se zrušuje.**

II. Žaloba **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížností podanou u Nejvyššího správního soudu dne 24. 1. 2005 napadl shora uvedené usnesení městského soudu, kterým byla odmítnuta žaloba, jíž žalobce brojil proti rozhodnutí Policejního prezidia ČR, Ředitelství služby dopravní policie ze dne 10. 11. 2000, č. j. PPR-2067/RDP-2000. Tímto rozhodnutím uvedený správní orgán dle § 65 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zrušil rozhodnutí Krajského dopravního inspektorátu Správy Severomoravského kraje Policie ČR v Ostravě ze dne 27. 7. 2000, č. j. PSM-679/DS-2000 a rozhodnutí dopravního inspektorátu Okresního ředitelství Policie ČR v Šumperku ze dne 9. 5. 2000, č. j. ORSU/DI-13-50/2000, ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.

Stěžovatel kasační stížností namítá, že Městský soud v Praze posoudil nesprávně otázku pasivní legitimace v řízení o předmětné žalobě. Soud jednal jako s žalovaným s Policejním prezidiem ČR, Ředitelstvím služby dopravní policie, přičemž opominul, že zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) přešla s účinností od 1. 1. 2001 působnost v řízení o přestupcích v silniční dopravě na stěžovatele. Stěžovatel poukazuje zejména na ustanovení § 131 zákona o provozu na pozemních komunikacích, podle něhož měly útvary Ministerstva vnitra a policie, příslušné k projednávání přestupků proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích podle dosavadní právní úpravy, předat ve stanovené lhůtě spisovou agendu Ministerstvu dopravy a okresním úřadům. Podle názoru stěžovatele tedy městský soud postupoval v rozporu s § 69 s. ř. s., ačkoli v celé řadě jiných věcí, které stěžovatel převzal od Policie ČR, stěžovatel vystupuje v soudním řízení jako strana žalovaná. Postupem městského soudu bylo stěžovateli upřeno právo být účastníkem řízení a náležitě se ve věci vyjádřit. Usnesení městského soudu nebylo stěžovateli, ač byl ze zákona účastníkem řízení, doručeno. Fotokopii tohoto usnesení stěžovatel obdržel až na základě žádosti zaslané policejnímu prezidiu a rovněž prostřednictvím žalobce. V důsledku chybného postupu je v usnesení městského soudu řada zmatečných informací, které mají za následek nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Jako o odvolacím orgánu se zde např. hovoří o Ministerstvu vnitra, ač je toto tvrzení v rozporu se stávající právní úpravou. Navíc stranou žalovanou může být podle tvrzení stěžovatele pouze Česká republika – Policejní prezidium. Stěžovatel v tomto ohledu odkazoval na stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 1997, sp. zn. Plsn. 2/96.

Stěžovatel dále městskému soudu vytýká, že nesprávně posoudil rovněž otázku účastenství v řízení, které vedlo policejní prezidium a které vyústilo v žalobou napadené rozhodnutí. Jednalo se o přestupkové řízení, přičemž § 72 zákona o přestupcích definuje okruh účastníků přestupkového řízení odlišně od obecné úpravy účastenství ve správním řádu. Poškozený je účastníkem přestupkového řízení pouze tehdy, pokud se k řízení připojil se svým požadavkem na náhradu škody, což žalobce v předmětné věci nikdy neučinil, podle názoru stěžovatele tedy neměl postavení účastníka daného přestupkového řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující právně relevantní skutečnosti:

Dne 19. 12. 1999 v 18.00 hod. došlo na silnici č. X v obci L. n. D. k dopravní nehodě mezi osobním vozidlem Škoda Forman, SPZ X, které řídil ing. V. K., bytem K., J. 25 a protijedoucím vozidlem Škoda Octavia, SPZ X, které řídil Z. F., bytem J., D. 18, jenž je členem představenstva žalobce. Při dopravní nehodě utrpěli oba řidiči a jejich spolujezdci lehká zranění. Na vozidle, které řídil ing. V. K. a jehož vlastníkem byla společnost L. K., a.s., vznikla škoda ve výši cca 30 000 Kč; na vozidle, které řídil Z. F. a jehož vlastníkem byl žalobce, vznikla škoda ve výši cca 45 000 Kč. O probíhajícím přestupkovém řízení byl žalobce jako poškozený vyrozuměn s tím, že má možnost uplatnit nárok na náhradu škody. Z. F. však jménem žalobce prohlásil, že bude požadovat náhradu škody prostřednictvím zákonného pojištění a že další náhradu škody neuplatňuje, žádal pouze o zaslání konečného rozhodnutí v přestupkovém řízení.

Na základě důkazů provedených v přestupkovém řízení, zejména na základě příslušného znaleckého posudku, dospěl dopravní inspektorát Okresního ředitelství Policie ČR v Šumperku k závěru, že dopravní nehodu zavinil ing. V. K. tím, že jím řízeným vozidlem přejel částečně do protisměrného jízdního pruhu, kde došlo ke střetu s protijedoucím vozidlem. Podle rozhodnutí dopravního inspektorátu Okresního ředitelství Policie ČR v Šumperku ze dne 9. 5. 2000, č. j. ORSU/DI-13-50/2000 ing. V. K. uvedeným jednáním porušil § 7 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 12/1997 Sb., o bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a § 8 odst. 1 vyhlášky č. 99/1989 Sb., o pravidlech silničního provozu, čímž spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, v tehdy platném znění a přestupek proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, za což mu správní orgán uložil pokutu ve výši 5.000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal ing. V. K. odvolání, které Krajský dopravní inspektorát Správy Severomoravského kraje Policie ČR v Ostravě rozhodnutím ze dne 27. 7. 2000, č. j. PSM-679/DS-2000, zamítl a potvrdil správní rozhodnutí prvního stupně. Následně na základě podnětu ing. V. K. k přezkoumání uvedených rozhodnutí mimo odvolací řízení Policejní prezidium ČR, Ředitelství služby dopravní policie rozhodnutím ze dne 10. 11. 2000, č. j. PPR-2067/RDP-2000, obě rozhodnutí o předmětném přestupku vydaná v 1. i ve 2. stupni zrušilo a věc vrátilo správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Policejní prezidium své rozhodnutí odůvodnilo tím, že znalec doplňkem znaleckého posudku, který vypracoval v odvolacím řízení, zpochybnil závěry, ke kterým dospěl v původním znaleckém posudku ohledně zavinění uvedené dopravní nehody, a tím zpochybnil i samotný výsledek přestupkového řízení.

Rozhodnutí vydané mimo odvolací řízení napadl žalobce dne 26. 7. 2002 žalobou původně u Okresního soudu v Šumperku, přičemž za stranu žalovanou označil Policejní prezidium ČR, Ředitelství služby dopravní policie. Usnesením ze dne 27. 8. 2002, č. j. 15 C 142/2002-5, jmenovaný soud věc postoupil Obvodnímu soudu pro Prahu 7, který považoval dle tehdejší právní úpravy za soud věcně a místně příslušný vzhledem k sídlu žalovaného, jak byl označen v žalobě. Dne 1.1. 2003 nabyl účinnosti soudní řád správní, který mj. přinesl novou úpravu věcné příslušnosti soudů ve správním soudnictví, a tedy předmětnou věc převzal v souladu s ust. § 132 s. ř. s. Městský soud v Praze.

Žalobce v žalobě mj. uváděl, že o průběhu řízení vedeného policejním prezidiem nebyl informován a neobdržel žádné písemnosti týkající se projednávané věci, a to i přesto, že uvedenou dopravní nehodou mu byla způsobena škoda. V důsledku žalobou napadeného rozhodnutí pojišťovna odmítá vzniklou škodu uhradit, neboť není určen viník dopravní nehody. Podle názoru žalobce znalec ve svém dodatku k původnímu znaleckému posudku v žádném případě své stanovisko týkající se odpovědnosti za vznik dopravní nehody nezměnil.

Městský soud v Praze žalobu odmítl usnesením ze dne 26. 5. 2004, č. j. 3 Ca 11/2003 - 20, přičemž své rozhodnutí odůvodnil následujícím způsobem:

Podle názoru městského soudu je nepochybné, že žalobce měl v řízení vedeném policejním prezidiem postavení účastníka řízení ve smyslu § 14 správního řádu, neboť zde byl dán předpoklad existence jeho práv, právem chráněných zájmů nebo povinností, o nichž mělo být v tomto řízení jednáno. Policejní prezidium bylo tedy povinno provést nezbytné procesní

úkony a zaslat žalobou napadené rozhodnutí také žalobci. Z těchto důvodů městský soud žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. jako předčasně podanou. Vzhledem k tomu, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo žalobci doručeno, neměl možnost podat proti němu odvolání k Ministerstvu vnitra a o takovém odvolání nemohlo být dosud rozhodnuto. Teprve po té, kdy bude Ministerstvem vnitra o odvolání žalobce rozhodnuto, může žalobce podat žalobu k soudu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. V záhlaví usnesení městského soudu je jako žalovaný uvedeno Policejní prezidium ČR, Ředitelství služby dopravní policie a s tímto správním orgánem také městský soud jako se stranou žalovanou jednal a doručil mu své rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny veškeré podmínky řízení o podané kasační stížnosti.

Podle § 102 s. ř. s. může kasační stížnost proti soudnímu rozhodnutí podat účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, a dále osoba zúčastněná na řízení. V daném případě stěžovatel tvrdí, že měl postavení účastníka řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí, ačkoli s ním městský soud jako s účastníkem nejednal. Dle § 69 s.ř.s. je účastníkem řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí na straně žalované správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V předmětné věci rozhodlo v posledním stupni Policejní prezidium ČR, Ředitelství služby dopravní policie, a to bez ohledu na to, že proti jeho rozhodnutí vydanému v mimo-odvolacím řízení bylo přípustné odvolání, neboť takové odvolání nikdo nepodal. Policejní prezidium vydalo žalobou napadené rozhodnutí dne 10. 11. 2000 jako správní orgán příslušný podle tehdejší právní úpravy, a to i ve vztahu k přestupku proti občanskému soužití, jímž bylo ublížení na zdraví z nedbalosti, neboť i tento přestupek byl spáchán porušením právních předpisů o bezpečnosti a plynulosti silničního provozu [viz § 52 písm. c) zákona o přestupcích, v tehdy platném znění]. Nicméně, jak důvodně uvádí stěžovatel, s účinností nového zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy dnem 1. 1. 2001, ztratilo policejní prezidium svoji dosavadní působnost v předmětné věci. Podle § 124 odst. 3 písm. l) zákona o provozu na pozemních komunikacích, v původním znění, projednávaly přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích okresní úřady a stěžovatel rozhodoval dle § 124 odst. 2 písm. d) téhož zákona o odvoláních proti rozhodnutím okresních úřadů. Tato právní úprava doznala změn v souvislosti se zrušením okresních úřadů, takže od 1. 1. 2003 přešla jejich působnost k projednávání přestupků v silniční dopravě na obecní úřady obcí s rozšířenou působností [§ 124 odst. 4 písm. j) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném od 1. 1. 2003]. Odvolacím orgánem vůči těmto rozhodnutím jsou pak krajské úřady. Tato kompetence krajských úřadů sice není přímo stanovena v zákoně o provozu na pozemních komunikacích, vyplývá však z obecné úpravy dle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel je potom podle § 124 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích ústředním orgánem státní správy ve věcech provozu na pozemních komunikacích, je tedy nejblíže nadřízeným orgánem odvolacímu orgánu ve věcech přestupků v silniční dopravě.

Z uvedené úpravy tedy vyplývá, že ve věcech přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích byl k vedení mimo-odvolacího řízení dle § 65 a násl. správního řádu od 1. 1. 2003 v prvním stupni příslušný stěžovatel, přešla na něj tedy působnost v předmětné věci a byl tudíž dle § 69 s. ř. s. účastníkem řízení na straně žalované před městským soudem, ačkoliv s ním takto městský soud nejednal. Účastníkem řízení podle § 69 s. ř. s. naopak nebylo policejní prezidium, byť ho městský soud za účastníka řízení

považoval. Policejní prezidium tedy není ani účastníkem řízení o kasační stížnosti (§ 105 odst. 1 s. ř. s.).

Z těchto důvodů tedy nelze předmětnou kasační stížnost považovat za návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Kasační stížnost nelze považovat ani za opožděnou, i když ji stěžovatel podal několik měsíců po vydání rozhodnutí městského soudu, toto rozhodnutí mu však vzhledem k tomu, že s ním nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, nebylo řádně doručeno, stěžovatel tedy nemohl zmeškat lhůtu pro podání kasační stížnosti uvedenou v § 106 odst. 2 s. ř. s. Zároveň se Nejvyšší správní soud domnívá, že na daný případ nelze bez dalšího aplikovat ani dosavadní judikaturu (zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2003, č. j. 1 As 4/2003 - 48, publikované pod č. 281/2004 Sb. NSS), podle níž je kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, které nebylo doručeno některému z účastníků řízení, třeba považovat za předčasnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Uvedená judikatura se totiž týkala případů, kdy zjevná vada řízení před krajským soudem spočívala právě pouze ve vadném doručení konečného rozhodnutí, např. bylo doručováno substitutovi namísto doručování přímému zástupci účastníka řízení, avšak samotný okruh účastníků řízení nebyl zpochybněn. Tuto vadu tedy bylo možné zhojit tím, že bylo rozhodnutí krajského soudu nejprve řádně doručeno a po té měl stěžovatel možnost podat novou kasační stížnost. V předmětné věci byl ovšem stěžovatel jako účastník řízení zcela opominut, v rozhodnutí krajského soudu je tak mimo jiné nesprávně uveden žalovaný správní orgán, nejde tedy primárně o otázku doručování, ale o to, že krajský soud postupoval v otázce určení účastníků řízení v rozporu s § 69 s. ř. s. Odmítnutí kasační stížnosti pro předčasnost by v předmětné věci bylo nic neřešícím právním formalismem, neboť ani řádným doručením usnesení městského soudu stěžovateli by uvedené vady nebylo možné odstranit.

Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti a jejích důvodů, stěžovatel podle svého vyjádření uplatnil důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), c), d) a e) s. ř. s., dle obsahu kasační stížnosti se však jedná o důvody uvedené v § 103 písm. c) a e) s. ř. s., tedy o zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, a dále o nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud hodnotí uplatněné kasační důvody jako přípustné. Je pravdou, že podle ustálené judikatury (mj. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 43/2003 - 38, publikovaný pod č. 524/2005 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb.NSS) lze proti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby v kasační stížnosti v zásadě uplatnit pouze důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy uvést, proč je rozhodnutí o odmítnutí podle názoru stěžovatele nezákonné a proč mělo být tedy o žalobě rozhodnuto meritorně. Tato judikatura však vyjadřuje především skutečnost, že Nejvyšší správní soud se nemůže v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského osudu o odmítnutí žaloby zabývat - nad rámec důvodů odmítnutí - zákonností žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu nebo vadami řízení před správním orgánem, nemůže tedy sám posuzovat věc, o níž rozhodoval krajský soud, meritorně. To ovšem neznamená, že by se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat tvrzenou zmatečností řízení před krajským soudem, k níž je ostatně dle § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, i kdyby v kasační stížnosti namítána nebyla. V daném případě je tedy třeba zabývat se tím, zda byl dán ten důvod pro odmítnutí žaloby, k němuž v napadeném usnesení dospěl městský soud, a zda tu naopak nebyl nedostatek jiné podmínky řízení před městským soudem, způsobený vadným procesním postupem tohoto soudu. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že veškeré podmínky řízení o kasační stížnosti v předmětné věci jsou splněny.

Pokud jde o důvodnost kasační stížnosti, již z předešlého výkladu vyplývá, že stěžovatel oprávněně poukazuje na to, že mu v řízení před městským soudem bylo upřeno postavení účastníka řízení, které mu ze zákona náleželo. Jestliže tedy Městský soud v Praze jednal jako s žalovaným namísto stěžovatele s policejním prezidiem, chyběly podmínky řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a napadené rozhodnutí krajského soudu je proto zmatečné. Tato skutečnost by byla i sama o sobě důvodem pro zrušení usnesení městského soudu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na dosavadní judikaturu, zejména na svůj rozsudek ze dne 10. 6. 2004, č. j. 2 As 30/2004 - 68, www.nssoud.cz. Je pravdou, že pokud by obstál důvod, na jehož základě městský soud odmítl předmětnou žalobu pro předčasnost, nebyl by stěžovatel poškozen na svém právu vyjádřit se v řízení, neboť toto právo účastníků řízení se v případě odmítnutí návrhu neuplatní. Stěžovateli však byla uvedeným postupem městského soudu v každém případě ztížena možnost podat kasační stížnost a zejména byl stěžovatel jakožto ve věci kompetentní správní orgán postaven do obtížně řešitelné situace, kdy nebylo možné postupovat podle pokynů městského soudu vyjádřených v předmětném usnesení, neboť uvedené pokyny byly zmatečné. Podle těchto pokynů totiž měl ve správním řízení pokračovat v tu dobu již nekompetentní správní orgán, tedy policejní prezidium a doručit žalobou napadené rozhodnutí žalobci a o případném odvolání žalobce měl rozhodovat další nekompetentní správní orgán, Ministerstvo vnitra. Byť usnesení městského soudu nebylo pro stěžovatele striktně řečeno závazné (§ 78 odst. 5 s. ř. s. a contrario), autorita každého rozhodnutí správního soudu vyplývá z obecné role správních soudů jakožto garantů zákonnosti výkonu veřejné správy (čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, § 2 s.ř.s.). Bylo tedy logickým krokem, když stěžovatel v dané situaci usiloval o zrušení zmatečného rozhodnutí městského soudu. Uvedená námitka stěžovatele je tedy důvodná.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že vada usnesení městského soudu a řízení, které mu předcházelo, nespočívá v tom, že by byl správní orgán, který vydal žalobou napadené rozhodnutí, nesprávně označen. Tento správní orgán byl městským soudem správně označen jako Policejní prezidium ČR, Ředitelství služby dopravní policie a stěžovatel se mýlí, pokud se domnívá, že ve správním soudnictví může být žalovanou stranou „Česká republika – Policejní prezidium“. Česká republika jakožto právnická osoba, jejímž jménem jedná její příslušná organizační složka, např. policejní prezidium, může být žalovanou stranou pouze v občanském soudním řízení, jehož předmětem jsou nároky vyplývající ze soukromoprávních vztahů, a k tomuto typu řízení se samozřejmě vztahovalo i stěžovatelem uváděné stanovisko pléna Nejvyššího soudu. Pochybení městského soudu spočívá v tom, že jednal jako s žalovaným se správním orgánem, který toto postavení neměl, nikoli v tom, že by byl tento správní orgán chybně označen.

Městský soud ovšem nesprávně vyhodnotil rovněž otázku okruhu účastníků přestupkového řízení, které vedlo policejní prezidium. Stěžovatel důvodně poukazoval na to, že zákon o přestupcích, který je speciální normou ve vztahu ke správnímu řádu (§ 51 zákona o přestupcích), stanoví okruh účastníků řízení jinak než obecné ustanovení § 14 správního řádu. Dle § 72 písm. b) zákona o přestupcích je poškozený účastníkem řízení pouze, pokud jde o projednávání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem; aby se tedy poškozený stal účastníkem řízení, musí nejprve vznést nárok na náhradu škody vůči obviněnému. Z výše uvedené rekapitulace správního řízení vyplývá, že žalobce takový nárok přímo vůči obviněnému z přestupku nevznesl, ač k tomu byl vyzván, prvostupňové rozhodnutí o přestupku tedy výrok o náhradě škody neobsahuje. Žalobce zároveň nebyl ani navrhovatelem daného přestupkového řízení, nemohl být tudíž účastníkem řízení před správním orgánem prvního stupně, odvolacím orgánem ani orgánem mimo-odvolacím. Není

tedy pravdou, že by policejní prezidium žalobce jakožto účastníka řízení opomenulo a nebyl tudíž ani žádný důvod žalobou napadené rozhodnutí žalobci doručovat. Městský soud tedy pochybil, když žalobu odmítl právě z toho důvodu, že má jít ve smyslu § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. o žalobu podanou předčasně a že žalobou napadené rozhodnutí má být nejprve žalobci doručeno.

Zároveň musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že zákon o přestupcích nepřiznává poškozenému, který v přestupkovém řízení neuplatnil nárok na náhradu škody, ani přestupkové řízení neinicioval, postavení účastníka řízení právě z toho důvodu, že taková osoba není v daném řízení přímo dotčena na svých právech. Rozhodnutí o vině a trestu obviněného z přestupku totiž samo o sobě, bez výroku o náhradě škody, nijak nezasahuje do právní sféry poškozeného. Taková osoba pojmově nemůže být nositelem veřejného subjektivního práva na to, aby byla správním orgánem vyslovena vina obviněného z přestupku, a tudíž nemůže být dotčena na svých právech ani tím, když je takové rozhodnutí následně zrušeno. Tímto rozhodnutím totiž poškozený není nijak zkrácen na svém právu domáhat se cestou občanskoprávní žaloby náhrady škody vůči pojišťovně či přímo vůči tomu, kdo byl v původním řízení obviněn z přestupku a v občanském soudním řízení pak navrhovat důkazy k prokázání svého tvrzení, že uvedená osoba za způsobenou škodu skutečně odpovídá. Pokud přestupkové řízení neskončilo rozhodnutím o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, soud v občanském soudním řízení není výsledkem takového přestupkového řízení vázán (§ 135 odst. 1 o. s. ř. a contrario). Poškozený, který uplatňuje nárok na náhradu způsobené škody prostřednictvím pojištění obviněného, tak může mít nanejvýš zájem na tom, aby byla správním orgánem vyslovena vina obviněného, tzv. zájemník je však účastníkem řízení pouze tam, kde mu zákon takové postavení přiznává, což zákon o přestupcích nečiní.

Žalobce v dané věci tedy nemůže být legitimován k podání žaloby dle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobou napadené rozhodnutí nebylo způsobilé zasáhnout do jeho hmotněprávní sféry. Zároveň nemůže být legitimován k podání žaloby ani dle § 65 odst. 2 s. ř. s., neboť nebyl účastníkem správního řízení a nemohl tak být dotčen ani na svých právech procesních, které mu zákon v daném případě nepřiznává. Tím se postavení žalobce liší od postavení tzv. navrhovatele v přestupkovém řízení ve smyslu § 72 písm. d) zákona o přestupcích, který je vždy účastníkem přestupkového řízení a k jehož žalobní legitimaci se Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 - 59, publikovaném pod č. 1043/2007 Sb. NSS. V daném případě žalobce tvrdí porušení práv, jichž pojmově vůbec nemůže být nositelem, totiž práva na vyslovení viny obviněného z přestupku či procesních práv v řízení, jehož žalobce není ze zákona účastníkem. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v předmětné věci byla žaloba podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Byl zde tedy dán jiný důvod pro odmítnutí žaloby, než který shledal městský soud. Vzhledem k tomu, že usnesení městského soudu je navíc zatíženo výše uvedenou zmatečnostní vadou, Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 a § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. rozhodnutí Městského soudu zrušil a současně rozhodl o odmítnutí žaloby.

O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl ve věci úspěch, náklady řízení mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. V souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud zároveň rozhodl i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu. Dle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Vzhledem k odmítnutí žaloby

pro nedostatek podmínek řízení má Nejvyšší správní soud za to, že je na místě postupovat analogicky dle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, a proto rozhodl o vrácení žalobcem zaplacené částky soudního poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29.srpna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu